Η γεωργική επανάσταση IV

written by Γιώργος Καγκουρίδης | 06.03.2023

Ο Βασιλέψ ανασκαμνίστηκε κι ασκώθηκε να πάει προς νερού του και να δει την Ανατολή. Κατά πόδας του ο γραμματικός.

– Ωραίο πράμα η Ανατολή. Κι εξαλάφρωσα.

– Το σημειώνω, ώ Βασιλεύ!

– Αυτοί τι κάνουνε; κοιμόνται; Φρουροί να σου πιτύχει… Βάρτους μια κλωτσιά να ξυπνήσουνε γιατί εγώ έβγαλα οκιοπουλίν και μη με λαχτίσει.

– Διατάχτε! ώ Βασιλεύ!

– Ρε άντ’ απόκια, καραγκιόζηδες…

Εμύρισε το πρωινό αγεράκι.

– Σας μυρίζει κάτι; Σα κάτι καμένο ακούεται.

– Εμείς, πάντως, το μάτι τση κουζίνας το κλείσαμε.

– Βρε σεις! Εδώ από κάτου ανάψανε φωτιά. Ποιοί είν’ αυτοί;

– Καραβάνι που ξαποσταίνει.

– Αμείτε μάστε τους και να μου τσου φέρετε να τσου ανακρίνω.

Ετσακιστήκανε και τσου φέρανε.

– Από πού ερχόσαστε, βρε καλόπαιδα;

– Πέρα από το Αφγανιστάν.

– Έσωσε ο πόλεμος κει κάτου;

– Μπάαα… κι εμείς λόγω του πολέμου εφύγαμε.

– Δασμούς μου πλερώσατε;

– Τι είναι οι δασμοί;

– Φόρος για να κάθεται το κεφάλι σας εκεί που είναι.

– Εμείς φτωχοί ανθρώποι ειμάστενε, δεν έχουμε.

– Δε ξέρω, άμα δεν έχετε θα με ξεπληρώσετε με εθελοντικήν και καταναγκαστικήν

εργασίαν εις τους αγρούς μου.
– Για πόσο;
– Για όσο. Θα σας κάνω δούλους κι όποιος πάει να το σκάσει θα φονεύεται. Τους βλέπετε αυτούς τους φρουρούς; Όταν δεν κοιμόνται όρθιοι είναι πολύ άγριοι. Εμπρός μαρς!
Τα μάθαν' οι μυαλωμένοι.
Είδες ο Βασιλέψ που τον είχαμε για βλάκα; Εξησφάλισε δωρεάν εργατικόν προσωπικόν! Κι όχι σα και τους δικούς μας τους εργάτας που σου κάνουνε και καταγγελία στον Επόπτη Εργασίας. Αυτό είναι, διότι και τα στάργια για να γίνουνε θέλουνε χέργια κι εδώ ο Βασιλέψ έχει χέργια τζάμπα.
Έτσι εγεννήθη η Δουλεία, πολύ ωφέλιμο πράμα άμα δεν είσαι δούλος. Και εκ της Δουλείας μας προέκυψε η δουλειά και τήνε ψάχνουμε σήμερον εις τας μικράς αγγελίας για 600 ευρώ μαύρα και άνευ ασφάλισης. Πάντως, οι μυαλωμένοι επήγανε να δώκουνε τα συχαρίκια στον Βασιλέψ.
– Μέγα Άναξ, μπεχλιβάνης-μπεχλιβάνης, αλλά εκάματε κίνησιν ρουά ματ. Συγχαρητήργια! Σας εφέραμε και το Μετάλλιον Μεγαλοπρεπούς Αξίας, κατ' εξαίρεσιν και με μέσον, διότι προχθεσινός είστε και κανονικά δεν το δικαιούσθε.
– Περικνημίδος δεν είχατε;
– Θα ανακαλυφθεί αργότερον από τα τρία λιοντάργια. Αλλά αν επιτρέπεται αυτό με τους δούλους πως το εσκεφτήκατε;
– Έ!, καλά τώρααα… Διαθέτομεν και νιονιό!
– Να γράψετε το «Εγχειρίδιον του καλού Δουλεμπόρου» το οποίον και τώρα θα μας είναι χρήσιμον αλλά και μετά μερικούς αιώνας θα γίνει ανάρπαστον μέχρι και εις μίαν μακρινήν Ήπειρον που δεν έχει ανακαλυφτεί ακόμα.
– Θα το σκεφτώ, διότι και αι κεραμικαί πλάκες έχουν ακριβύνει τελεταίως. Τις χρησιμοποιούνε και για πλακάκια μπάνιου. Άσε που κάτι περίεργοι σου ζητάνε και ISBN.
Πολύ εσυγκινήθη ο Βασιλέψ με το «Μέγα Άναξ» και το Μετάλλιον Μεγαλοπρεπούς Αξίας. Ως φαίνεται θα είμαι σπουδαίος εσκέφτηκε και απεσύρθη εις τα διαμερίσματά του παρέα με μίαν μικράν δουλίτσαν που τήνε κράτησε για τη πάρτη του.
Εδώ πέφτει αυλαία, διότι άμα και σε πιάκει στο στόμας της η Αντιπολίτεψις μπορεί και να σε κάνει βούκινο εις όλα τα ΜΜΕ και νάχεις ντράβαλα. Κυκλοφορούν και ρουφιάνοι.
Αυτή όμως η επιτυχία του τον έφαε τον Άνακτα καθ' όσον οι μυαλωμένοι ένα βράδυ που ήτανε ξαπλωμένοι στην αμμούσα κι εβλέπανε τ' αστέργια και τσου δίνανε ονόματα, εκάμανε και το λογαργιασμό.
– Δηλαδής τώρα τι; Αυτός με το στρατό του θα πιάνει δούλους αβέρταμάν; Να του δουλεύουνε τζάμπα; Να παράγει φτηνότερα; Θα μας εφάει στον ανταγωνισμό! Θα τον αφήκουμε να μας εκαταπιεί; Αφού εμείς τον εκάμαμε Βασιγιά. Είναι ηθικόν; είναι δίκαιον; Δε το θέλει μήτε ο Ζαρατούστρας.
– Δε το θέλει, δε το θέλει…
– Γι αυτό σας λέω. Ποιός μας πάει κόντρα; Ο Βασιλέψ; Να τόνε φάμε να βάλουμ' άλλονε, δικόνε μας.
– Κι αυτός δικός μας δεν είναι;
– Ναι, αλλά τώρα μας το παίζει εγώ είμαι κι άλλος δεν είναι. Άσε που πήρε και την δουλίτσαν εις την λεοντήν. Επιτρέπεται; Μίαν νεάνιδα νομάδα, κατωτέρας φυλής; Χωρίς τίτολους ευγενείας; Από πού κρατάει η σκούφια της; Άμα το μάθει ο

Λαός θα αγαναχτήσει. Ημείς και ο Λαός μας είμεθα από άλλη ράτσα. Δεν ειμάστενε όλοι ίσια κι όμοια. Θα πέσει φωτιά να μας εκάψει.
— Σκατόρατσες ειμάστενε, αλλά συμφωνώ κι επαυξάνω.
Αγαναχτήσανε ολ τουγκέδερ. Τσου ανάψανε τα λαμπάκια. Και στον ουρανό αναβοσβήνανε τ' αστέργια σα τα φωτορυθμικά.
— Βλέπετε; Ως και τ' άστρια διαμαρτύρονται. Κι αυτά μεθ' ημών είναι.
— Αν και ξαπλωμένος ορθώς ομίλησες. Και πώς θα γίνει η δουγειά;
— Θα κάνομεν μίαν επανάστασιν.
— Επανάστασιν;
— Θα σας πω.